

Gust Schabbernak

Een Toren Vol Avontuur

Sven Deraedemaeker

met illustraties van Simone Frankort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

© 2017 Sven Deraedemaeker

Illustraties: Simone Frankort

“Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk zeker dat ik het kan”

– Astrid Lindgren, Pippi Langkous

“Ware moed is het tegemoet gaan van het gevaar wanneer je bang bent”

– L. Frank Baum, Wizard of Oz

Voor Bram en Tom, Lieze en Maxim

Het begon een beetje vreemd

De laan was helemaal donker. Langs de beide zijden stonden de bomen dik in het blad zodat de maan heel veel moeite had om haar licht op de straat te laten schijnen. De bomen groeiden bovenaan naar elkaar toe. De blaadjes leken elkaar wel vast te houden zodat het licht er zeker niet door zou kunnen. Aan het einde van de laan was er een grote ijzeren poort met twee deuren die allebei scheef hingen. In het midden kwamen de twee deuren samen en werden ze tegen elkaar gehouden met een roestig hangslot. Achter de poort was een heel kort wegje naar een toren. Er was aan de beide kanten van het wegje slechts plaats voor twee hele oude knotwilgen die geen takken meer hadden en al helemaal geen bladeren meer. En achter de poort met de knotwilgen stond een hoge, smalle toren. De toren was heel smal, echt heel smal. Hij was maar drie meter breed. Maar wel zeker vijftig meter hoog, misschien zelfs nog hoger. Niemand wist precies hoe hoog de toren eigenlijk was. Het leek wel alsof hij soms groeide en dan weer wat kleiner werd. Dat was echt heel vreemd. Er was ook niemand die wist wie de toren had gebouwd. Hij had hier altijd gestaan, hij was er altijd al geweest. Waarschijnlijk al van in de tijd dat er ridders woonden hier in het dorp. Of misschien zelfs nog vroeger. Echt niemand wist het.

Aan de voet van de toren was een deur. Een hele oude deur in vermolmd hout. Als je te hard zou duwen tegen de deur, dan viel ze zeker uit haar scharnieren. Zo oud en versleten was de deur. Boven de deur was een raam. En daarboven nog een raam en daarboven nog een en daarboven nog een en nog een en nog een en... Er waren minstens twaalf. Allemaal boven elkaar.

Het was, volgens de oudste mensen in het dorp, zeker driehonderd jaar geleden dat er nog iemand in de toren was geweest. Niemand durfde erin te gaan want er woonde een geest in. De mensen zeiden dat het de geest van de rode boom was. Niemand van alle mensen die nog leefden had de geest ooit gezien maar ze hadden hem zeker al gehoord. Zeker in de herfst wanneer de bomen van de laan heen en weer wiegden in de wind, dan hoorden de mensen in het dorp de geest van de rode boom. Tenminste dat dachten ze toch want het was in de herfst dat er telkens vreemde geluiden kwamen vanuit de laan.

Er was in het dorp een hele oude man, wel 100 jaar, hij heette Karel Zeven. Iedereen noemde hem zo omdat zijn vader en zijn grootvader en

zijn overgrootvader en alle vaders daarvoor ook Karel heetten. Het was van al die Karels voor hem, dat Karel Zeven wist hoe de geest van de rode boom eruit zag. De geest zijn hoofd leek wat op de kruin van een knotwilg. Een hele dikke kop met takken die uit zijn oren groeiden. Zijn lijf was als de stam van een boom, helemaal begroeid met bast en schors. Hier en daar was er een scheurtje in en liep er sap uit. Net echt bomensap. Er werd gezegd dat als je van het sap dronk je heel slim zou worden want de geest was al heel oud en had al de wijsheid van de wereld met zijn wortels uit de grond kunnen slurpen. Sssllllllrrrrrrrrppppppppp sssllllllrrrrrrrrppppppppp sssllllllrrrrrrrrppppppppp, al die jaren lang. Je zou, als je zo slim wilde worden als de geest van de rode boom, natuurlijk heel dichtbij moeten komen om het sap op te drinken en dat kon misschien wel eens gevaarlijk zijn. Gevaarlijk omdat je niet wist of de geest het zou voelen of niet. En hoe moest je dan drinken? Met je tong aan de stam van de boom likken? Of er een bekertje onder houden? En kon je wel zo dichtbij komen? De geest had lange armen, precies takken, met aan het einde heel veel bladeren in plaats van handen en vingers. Tenminste, dat was wat Karel Zeven zei. En al de andere mensen in het dorp geloofden Karel Zeven, want hij was de oudste van het dorp en hij was er natuurlijk al het langst.

En toen plots, in het midden van de nacht toen de maan haar licht niet helemaal tot beneden kreeg, toen klonk er een ijselijke kreet. Een kreet die zoveel pijn aan je oren deed dat het leek alsof er een heel scherp mes doorsneed.

Wakker worden is niet altijd even leuk

En toen plots, in het midden van de nacht toen de maan haar licht niet helemaal tot beneden kreeg, toen klonk er een ijselijke kreet.

Gust zat rechtop in zijn bed en keek rond. Het duurde even voor zijn ogen gewoon waren aan het donker en hij kon zien waar hij nu precies was. Hij zag de zijkant van zijn kast, de plaats waar het bureau stond, de stoel, de deur naar de gang.

Hij was wakker geworden van een heel vreemde kreet. Hij wist niet goed wat hij nu precies had gehoord. Of had hij misschien gedroomd?

Het klonk net alsof er iemand met een elektrische zaag door een ijzeren deur had gezaagd. Zo vreemd had de kreet geklonken. Maar natuurlijk kon dat niet op dit moment. Het was midden in de nacht en dan zou de buurman toch niet aan het werken zijn? De buurman was altijd klusjes aan het doen. In zijn tuin, in de kelder, op de zolder, in de garage, bij zijn bureaus, ... Maar zo midden in de nacht? Neen dat kon echt niet.

Heel stilletjes stond Gust op. Hij wilde natuurlijk zijn mama niet wekken die een kamer verderop lag. Misschien had zij de kreet gewoon niet gehoord en was ze blijven slapen.

Gust ging naar het raam en deed voorzichtig het gordijn wat opzij. Hij kon vanuit zijn kamer het puntje van de toren zien die op het eind van de langste laan van het dorp stond. Het was een smalle maar hoge toren. Wel vijftig meter hoog werd er verteld in het dorp, misschien zelfs hoger.

Gust zag alleen de bovenkant van de toren, het puntje van het dak, want de rest was verstopt door de bomen die tot bijna aan de top van de toren kwamen.

'Hoe komt het nu toch dat ik wakker ben geworden?', dacht Gust. 'Er is toch helemaal niks te zien.'

Hij keek nog eens goed rond maar kon echt niks speciaal opmerken aan de toren of aan de bomen die aan de laan stonden.

Gust deed de gordijnen weer toe en ging opnieuw in zijn bed liggen.

'Slaap zacht Mevrouw Adelheid', zei hij tegen het konijn dat in haar hokje eens even opkeek.

Mevrouw Adelheid was een wit konijn met een zwart puntje onder haar linkeroog. En het was dat linkeroog dat ze heel even opentrok. Ze keek boos naar Gust. Waar haalde hij het lef vandaan om haar te storen in het midden van de nacht. Wist hij dan niet dat slapen heel belangrijk is als je er mooi wil uitzien? En zeker zo mooi als Mevrouw Adelheid! Of